

Služiti Isusu...

[...] Mnogi od nas su možda i ove korizme odlučili napraviti neku pokoru ili žrtvu u ime toga što su vjernici, ali nam se stegne srce od pomisli da napravimo pokoji korak više u hodu za njim. Kad vidimo koliko toga bismo imali još učiniti u svome životu na vlastitoj duhovnoj izgradnji i cjelovitijoj vjernosti, zastane nam dah. Bez daljnega, lakše je nešto odrediti u njegovom ime i potom naštaviti mirno živjeti kao da se ništa nije dogodilo, nego ići za njim suobličujući mu se duhovno. Lakše je ispuniti neku vjersku odredbu ili pohađati obred, nego prihvatiti njegovo umiranje u svome tijelu iz dana u dan. Jednostavnije je izdvojiti neku svotu novca za Isusa, te potom nastaviti slijediti ga izdaleka kao da se nas ništa osobno ne tiče, nego ići za njim izlažući se nerazumijevanju i odbacivanju u društvu, ili pak strepeći da će netko dignuti ruku na te.

Upravo zato je Isus i izgovorio ove riječi da pokaže koliko je važnije od svega vjerno ići nasljedujući njega, nego usputno ili samo izvanjski sudjelovati u njegovu poslanju. Zato pravo služenje kojim se može očitovati Kristov učenik jest upravo služenje vjernim životom, a ne samo zadovoljavanjem izvanjskih formi. Samo tako i onaj koji služi Isusu može imati istu sudbinu i istu nagradu, kako reče sam Gospodin: I gdje sam ja, ondje će biti i moj sluzitelj. Ako tko hoće služiti, počastit će ga moj Otac. Ove riječi izgovorene sa svom ozbiljnošću potrebno je tako i prihvatiti, napose u korizmenom vremenu kad se trudimo intenzivnije ići za Isusom u stvarnom duhovnom smislu slijedeći ga svojim životom. Korizma je kao škola križa i umiranja i vrijeme intenzivnog uhadavanja u Kristov život, te stoga iskoristimo Gospodinov poziv i nastojmo mu služiti vlastitim životom, to jest nasljedujući ga i usvajajući sve čemu nas je učio. Budimo mu vjerni kako bismo kao preporođeni ljudi koji dijele njegovu sudbinu mogli u potpunosti biti s njime, te potom primiti i nagradu života vječnoga iz Očeve ruke.

<https://www.vieraidjela.com/sluziti-isusu-razmisljanje-uz-5-korizmenu-nedjelju-b/>

Čisto srce stvori mi, Bože!

Smiluj mi se, Bože, po milosrđu svome,
po velikom smilovanju izbriši moje bezakonje!
Operi me svega od moje krivice,
od grijeha me mojem očisti!

Čisto srce stvori mi, Bože,
i duh postojan obnovi u meni!
Ne odbaci me od lica svojega
i svoga svetog duha ne uzmi od mene!

Vrati mi radost svoga spasenja
i učvrsti me duhom spremnim!
Učit ću bezakonike tvojim stazama,
i grešnici tebi će se obraćati.

Otpjevni psalam: Ps 51, 3-4.12-15

PROMIŠLJANJE

BLAGVIJEST - NAVJEŠTENJE GOSPODINOVO

Crkva slavi blagdan Blagovijesti koji je od starine dobio ime Navještenje (lat. Annuntiatio). On govori o događaju kada je Božji glasnik, anđeo Gabrijel navijestio Djevici Mariji da će začeti i roditi Sina Božjega. Za blagdan što ga slavimo moramo reći da je ujedno Gospodnji i marijanski blagdan. Marija je naime, toga dana začela, a Isus je začet. Odnosi se na oboje, pa otuda i dva naziva - Navještenje Gospodnje (mislimo na Krista) ili Blagovijest (mislimo na Mariju). Blagdan slavimo 25. ožujka, a to je točno devet mjeseci prije Božića. Budući da na Božić slavimo Isusov rođendan, očito je da to što slavimo devet mjeseci prije, jest Njegovo začecje, početak njegova ljudskog života u utrobi njegove Majke. Blagdan baš nije sretno liturgijski riješen jer gotovo uvijek pada u korizmenom vremenu. Po svojem značenju i sadržaju više bi odgovarao vremenu došašća. Izvještaj o tom izvanrednom zahvatu u povijest čovječanstva i život nazaretske Djevice donosi nam Evanđelje sv. Luke 1,26 – 38.

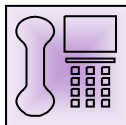
[...] Ovaj izvještaj u Lukinom Evanđelju kojega on iznosi s gledišta Marije, dok taj isti zahvat evanđelista Matej iznosi s gledišta Josipa. Oba evanđelista žele naglasiti da je Isus čovjek ali i Bog tj. Bog koji postaje čovjek. Njegovo je začecje čudesno, po Duhu Svetom. Tu spoznaju moraju proživjeti i Marija i Josip. Isus jest sin Marije ali je i Sin Božji.

Riječi Božjega glasnika u događaju Navještenja rado se spominjemo dok izgovaramo molitvu Anđeo Gospodnji.

[...] U Blagovijesti dobro osjećamo da to bijaše odlučujući čas za sve ljude: Bog je došao među nas i Marija bijaše tu, da primi Boga, koji postade čovjek u naše ime. Ne zaboravimo, sam Bog dao je Mariji posebno mjesto, izabравši je za Majku Isusu, a Gospodin Isus opet ju daje i nama za Majku našu.

<https://www.zupasmateja.hr/vkg/blagovijest-navje%C5%A1tenje-gospodinovo>

KONTAKT

Polijski kapelan don Marin Drago Kozic
(mkozic@mup.hr)

tel.: (01) 4563 295 - spec. 25295

Pomoćnik kapelana Mišo Josipović
(mjosipovic@mup.hr)

mob.: 099 22 92 432 (85 546)

Telefaks: (01) 45 63 699 (25 699)

Uredio: Pomoćnik kapelana Mišo Josipović

POLICIJSKA KAPELANIJA

“MAJKA BOŽJA
KAMENITIH VRATA”

PU zagrebačka
Petrinjska 20
Zagreb

Godina 12 • broj 479 • 2021. godina

PETA KORIZMENA NEDJELJA

21. ožujka 2021.

Ako pšenično zrno,
pavši na zemlju, umre,
donosi obilat rod.

<https://zagrebacka-policijska.gov.hr/o-nama/policijska-kapelanija-majke-bozje-kamenitih-vrata/>

Evangelje: Iv 12, 20-33

U ono vrijeme: Među onima koji su se došli klanjati na blagdan bijahu i neki Grci. Oni pristupe Filipu iz Betsaide galilejske pa ga zamole: »Gospodine, htjeli bismo vidjeti Isusa.« Filip ode i kaže to Andriji pa Andrija i Filip odu i kažu Isusu. Isus im odgovori: »Došao je čas da se proslavi Sin Čovječji. Zaista, zaista, kažem vam: ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod. Tko ljubi svoj život, izgubit će ga. A tko mrzi svoj život na ovome svijetu, sačuvat će ga za život vječni. Ako mi tko hoće služiti, neka ide za mnom. I gdje sam ja, ondje će biti i moj služitelj. Ako mi tko hoće služiti, počastit će ga moj Otac. Duša mi je sada potresena i što da kažem? Oče, izbavi me iz ovoga časa? No, zato dođoh u ovaj čas! Oče, proslavi ime svoje!« Uto dođe glas s neba: »Proslavio sam i opet ću proslaviti!«

Mnoštvo koje je ondje stajalo i slušalo govoraše: »Zagrmjelo je!« Drugi govoraše: »Anđeo mu je zborio.« Isus na to reče: »Ovaj glas nije bio poradi mene, nego poradi vas. Sada je sud ovom svijetu, sada će knez ovoga svijeta biti izbačen. A ja kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi.«

To reče da označi kakvom će smrću umrijeti.

Tomislav Ivančić: Tko sluša ljude nikada neće doći do istine o sebi

"Tko se trudi da ljudi o njemu dobro pripovijedaju, nikada neće postati dobar. Bit će dobar glumac i zato loš čovjek."

Ljudi nas poznaju samo izvana. Oni ne znaju što je u našem srcu, ne poznaju naše sposobnosti, boli i bolesti. Ljudi ne znaju zašto nam se dogodilo ovo ili ono. Sude nas prema onome što vide izvana ili prema onome što su od drugih čuli o nama. Rijetko ćemo o sebi čuti neki objektivni sud.

[...] Kad bismo promatrali što nam sve daje Bog, postali bismo naj sretniji ljudi na svijetu. Izlaz iz depresije jest u tome da shvatimo da nas Bog ljubi. On jedini zna kakvi smo objektivno. Stoga je prihvaćanje njegova suda o nama jedini način da postanemo zdravi i uputimo se putem zadovoljstva. [...]

<https://www.bitno.net/veraduhomosttomislavivancic-ko-sluca-ljude-nikada-nee-doci-do-istine-o-sebi/>

Vidjeti Isusa

(Jr 31,31-34 / Heb 5,7-9 / Iv 12,20-33)

U evanđeljima na više mjesta susrećemo želju da netko želi vidjeti Isusa.. Sjetimo se Zakeja, varalice i lupeža, nadcarinika i to bogata koji je čeznuo postati drukčiji, htio je vidjeti Isusa, ali to nije mogao od mnoštva jer je bio niska stasa (Lk 19, 3). Kralj Herod u strahu za svoju moć htio je vidjeti Isusa i iskusiti tko je stvarno on (Lk 9,9). U današnjem evanđelju neki pobožni Grci koji su došli u Jeruzalem moliti se, bili su radoznali jer su slušali o Isusu. Možda nisu bili samo radoznali nego su ga stvarno željeli vidjeti i upoznati. Što je to što ljude pokreće da žele vidjeti Isusa? Možda je to čežnja za smislom, za životom, za nadom povezanih slutnjom: kod Isusa bih mogao naći odgovor.

Interesantno je pritom da oni ne žele čuti Isusa nego ga žele vidjeti! Naravno vjera dolazi od slušanja (Rim10,17), ali odlučujuće je da vjera dolazi od gledanja! "Riječi su dosta promjenjive, dajte da vidimo djela!", kaže direktor u uvodu Goetheova Fausta. Tko treba doći do vjere, mora nešto i vidjeti! Ako želimo vjeru približiti ljudima, tada ne samo govoriti nego vjeru i živjeti da bi oni mogli vidjeti.

Što su Grci mogli vidjeti? Jesu li mogli vidjeti kralja? Menadžera? Spretnog čovjeka? Sam Isus sebe predstavlja riječima koje će tada tijekom evanđelja zorno biti ispunjene njegovim životom.

"Duša mi je sada potresena", kaže o sebi. Moja je duša ispunjena mislima i osjećajima: radi se o "času". Nema sumnje da se približava čas kad će biti uhvaćen, saslušan, mučen, ići svojim križnim putem i biti raspet na križ. Pred onim što ga čeka on drhti, straši se kao što bi i svaki od nas to osjećao. I pita se: trebam li moliti Oca da me oslobodi od ovoga neljudskog mučenja?

Evanđelist Ivan ovdje nagovještava ono o čemu će Luka izvorno pričati: o Isusovom smrtnom strahu na Maslinskoj gori. U Ivana Isus ne želi moliti da bude oslobođen od ove patnje, on želi ići putem koji je određen za njega. On ide njime jer i drugi ljudi neće biti pošteđeni te neugodnosti. Na tom putu Isus vidi sebe na strani trpećih i umirućih ljudi. Tko danas prati umirućega zna za tu nevolju. Doduše ima ljudi koji pomireni, opušteno i smireno umiru. Ali mnogi moraju pred smrću loše propatiti tjelesne i duševne muke: "Zašto baš ja? Zašto moram sve propatiti, zašto su mi dodijeljene takve boli? Što će biti od onih koje ostavljam?" Pitanja za pitanjima koja ve-

ćinom ostaju bez odgovora. I zato Isus u svome smrtnom strahu ne želi nikakav odgovor na to pitanje – on razmišlja, ne upravlja ga Bogu.

To su vidjeli Grci, to vidimo mi, vi i ja, današnji Grci: vidimo Isusa koji sebi nije priuštio privilegij, koji ide putem patnje, da bude na mojoj strani. Isus se pokazuje u ovom evanđelju kao onaj koji vjeruje svome Ocu i koji je vjeran meni u svojoj patnji i boli. On me ne želi ostaviti samoga na Maslinskoj gori moga života, na križnom putu moga života, na Golgoti moga života. On to zna. On je na mojoj strani: sasvim zorno.

Kao pravi čovjek i kao pravi Bog slobodan je od svakoga egoizma, on živi i umire da bi dovršio djelo svoga Oca (usp. Iv 17,4).

Za nas je to teško razumljivo, jer su za nas nesebična poslušnost i poniznost jedva nešto veliko i vrijedno truda. Ipak prema paradoksalnim Božjim mjerama bit će proslavljeno što je kao neznatno propalo. O tome govori Isus u svome posljednjem govoru u slici pšeničnog zrna koje je plodonosno samo ako umre. Njemu koji je naviještao istinu i uzorno živio trebamo vjerovati (usp. Iv 12, 26; 18,37). To je tvrdo. Ali to je ono što su apostoli nakon uskrsnuća diveći se propovijedali i zbog čega su sami kao svjedoci išli u smrt: mi smo upoznali da je u Isusu iz Nazareta Bog za nas postao čovjekom. Ne govori samo današnji odlomak iz Ivanova evanđelja o tajni kako maleno postaje veliko. Sljedećih dana više puta ćemo slušati Pavla koji u poslanici Filipljanima piše: "Neka u vama bude isto mišljenje kao i u Kristu Isusu: On, trajni lik Božji, nije se kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom, nego sam sebe "opljeni" uzevši lik sluga, postavši ljudima sličan; obličjem čovjeku nalik, ponizi sam sebe, poslušan do smrti, smrti na križu. Zato Bog njega preuzvisi" (Fil 2,5-9).

Fra Jozo Župić

<https://www.franjevci-split.hr/5-korizmena-nedjelja-2/>

► Svakog radnog dana u Korizmi sveta misa u 7,15 sati - kapela u Petrinjskoj 20
(mogućnost svete ispovijedi)